

peegli ausa kusingasale andefs, et suur emand armolikult mind waest mele tulsetaks. Niinetud aju ollin ükskord wana kaddunud issa tagga, warast sallamahti käppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miinu abikasa watas saggedast iggatsedes falli asjade peale; tõusis mittoford sellepärrast sõna: wahheldamist ja jäggelemist majaas, siiski ei raat sind ma fallist warra Ermelinakesele anda. Sölle ja peegli läkkitasin lahkest süddamest kusinglik emandale, kes issa miinu wasto armoline olli olnud.

„Lühhidelt tahhan sin föllest räkida. Sesihane fölg ei olnud õbbedast, waid ühhe ellaja luust tehtud, mis fallimaks arvataksse kui fuldo. Se imeline ellajas ellab süggawal India maal, teinal on seña sirju nahk ja vägga maggas ais, mis fölk lomad rõemiks ja aiged terveks teeb. — Surreb ellajas, siis lähhed maggas ais luie sisse, kust ta iäl ärra ei kau. Luust kunstlikult nikkertatud fölg paistis läbbi kui flaas, ülgas elledamast kui õbbe, walgemast kui lumi ja aises illusiamast kui Maarijatorhi. Sölle wäljavole fülle peale olliid kehad pildi: kujud nikkertatud, kujude wahhel joosid fuldwirud, föriwad siinised ja puñased. Keskpaika olli vägga señast ülesatehtud, kuid a enne muiste Kallewi-poeg Koiva jõel wähhil olli ja kolm raudride mehhed temale wõersi tullid. Kallewi-poeg istus kasssi põsakil kaldal, üks juurtega tükis maast ülestistud luust olli södi wardaks, ja obbune södiks warda otsas. Raudride mehhed tahsid Kallewi-poega endale

abbimehheks palgata. Kallewi-poeg ütles: Eesitels peame rammo katsuma, kas folko sünname? Ma ei viitsi teie föhhetumate pärast ülestõusta. Tõmmake mo söda warras jõest välja, et nähha saan, kas wähkesi füles on?“ Raudmehhed ei joudnud warast ligutada. Kallewi-poeg täskis neid liggemale astuda; töötis neid siis folmekeste oma pahhemate käe piibule, wõttis partema käe förmidega eessimese raudmehhe niudest kinni ja wiskas kät rabades tedda mattha, et mehhike tinnuni ma sisse waus; teine waus suni, aga folmandomale olli nisugguse matsu annud, et raudmees kaks sulda ma alla waus, ja auf weel tänapäwani Koewa jõe kaldal nähtaval on. Seal ei usaldanud feddagij piffemalt Kallewi poega laupa aksata sobbima. Sedda, mis sõnaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast fölle peale tehtud, ja sinner pildi sümber aitas luggu tähhentada.

„Kuulgem siis weel lühhidelt falli peegli luggu! Klaasi ossemel olli üks vägga selge illus fiivi, mis Krüstalits sutsutakse. Sesihane peegli flaas olli ni selge, et mitme pennikoorma pealt fölik senna sisse paistis, olgo päwal ehk ösel. Juh, ellajate falla wõttedki wõis ossaw silm peegli klaasis ärranähha. Zuhus wataja näo peal middagi wigga ehk fae, tippukest silma peal, fölik kaddus peeglisse wadates ärra. Peegli roam olli ühhest puust tehtud, mis Tartu- ja Turgi-ma rajja tagga kašwab, ja kuuhu iäl ei tõulu egga jahho, koi sisse ei tulle.